

Amélie

V posteli se obložím kočkami, Nita mi přede na rameni a já taky předu, vlastně spíš spřádám plány. Markéta, Jakub, Markétin táta, maminka, která se na mě teď zlobí, je toho hodně, ale přesto nemám pocit, že jsem nešťastná. Takhle to vypadá, když je člověk živý, klidu, toho jsem si už užila dost. Klid zebe. A neřekla snad Markéta, že jsem stejná jako ostatní holky? Poprvé po strašně dlouhé době si tak znovu připadám.

Nejdřív musím sehnat housle, určitě se dají koupit, ale já žádné peníze nemám. Staré a rozbité by nemusely stát moc, uvažuju, a určitě mi bude muset pomoci Markéta, ona mně a já pak Jakubovi. Musím zajít i za maminkou a říct jí, že pro mě bude vždycky nejdůležitější na světě. A začnu se učit z Markétiných učebnic, umiňuju si taky, protože kdo nic neví, neumí se světu ubránit, a taky se budu víc snažit ve francouzštině a tak vůbec. I dlouhá cesta ale začíná prvním krokem, proto vstanu, vyšvihnu se na zábradlí a jako sfouknuté holubí pírko sjedu dolů. Mamince určitě nebude vadit, když ji teď vyruším.

Markéta
Sehnat housle není jen tak, ale jestli Amy potřebuje pomoci, musím to dokázat. Máma mi sice trochu zvýšila kapesné, ale musím koupit dárky pro všechny, a tak si nemůžu moc vyskakovat.

„Nemáte někdo staré housle?“ zeptám se ve třídě a Denisa vyprskne.

„Budeš zařizovat to vaše muzeum?“

„Přesně tak,“ odseknu jí. „Ty housle určitě nemáš, tak co se staráš?“

Nafoukne se a začne si špítat s Klárou, co s ní teď nejvíc kamarádí. Není divu, Klára jezdí o prázdninách na Maledivy a barví si vlasy.

„Na co housle?“

Je to hloupé, ale kdyby se mnou do třídy nechodil Sam, neměla bych si tu s kým povídat, tak moc mě před spolužáky Denisa pomluvila.

„Chceš se učit hrát?“

„Jsou pro Amélii,“ vysvětlím mu.

„Takže ona bude hrát, bledulka?“

Někdy mi jde Sam fakt na nervy.

„Možná. Máš snad nějaké?“ usadím ho.

Privře oči. „Já ne, můj děda jo. Ty je chceš koupit?“

„Nejvýš tak za dvě tři stovky, budou Vánoce, nemůžu koupit dárek jen Amy.“

„Mám se dědy zeptat?“

Vypadá to jako moc velká náhoda a možná jeden ze Samových šílených nápadů.

„Jo, ale jen když z toho nebude malér.“

„Se neboj.“

Vypadá, jako by mi chtěl dát pusku, ale já cuknu. Ve škole se to moc nehodí.

A mélie

Padá sníh, venku je ticho, Markéta je ve škole, Elen v práci, máma hraje na klavír a kočky se líně protahují u topení. To je další z úžasných věcí našeho nového života, teplo, když už ne ve mně, tak alespoň kolem mě. Pak na cestě zahučí motor auta. Čekám na obvyklé zvuky couvání, občas sem někdo zajede a pak zjistí, že cesta je slepá, ale tentokrát se nic takového nestane. Ztuhnu a klavír umlkne. Ozve se zvonek.

Pro jiné lidi je zvonek naprosto obyčejná věc, ale pro nás je to vpád. Přitisknu se k okenní tabuli, protože vím, že vidět mě určitě nemůžou, možná jen jako stín, stín něčeho, co už dávno není, a dívám se ven na dva muže u naší branky. Na autě je logo televizní společnosti. Muži mají teplé bundy a čepice stažené přes uši. I přesto je mi jeden z nich povědomý, znám ho z Markétiných fotek. Její táta. Dostanu na něj hrozný vztek. Večer se bude Elen mamince omlouvat a Markéta se mi to bude snažit vysvětlit a bude při tom zas uhýbat očima. Nejraději bych šla a vyhodila ho, zeptala se, jestli ví, co Markétě provádí, že ji trápí, ale teď nemůžu, nemůžu, protože nejsem vidět, a to je možná to, co chtějí. Natočit na kameru vrátka, co se sama otevřou, a klavír, který sám hraje. Pitomci. Nikdy ho sem nepustíme, umiňuju si, nikdy. Nemá v našem domě co dělat, tady nikdo nic ošklivého jiným neprovádí.

Zvonek znova zadrnčí a mně připadá, jako by otřásl celým domem. Copak neodejdou? Ve dveřích se objeví máma a v ruce drží mobil. „Amélie, vytoč mi, prosím, Elen. Zapomněla jsem, jak se to dělá.“

Najdu požadované číslo a maminka se s telefonem zhrouťí do křesla.

„Elen,“ vydechne do telefonu, „někdo se dobývá do domu.“

„Mami, řekni, že je to Markétin táta,“ musím s pravdou ven. „Znám ho z fotek.“

Věděla jsem, že to bude zlé, ale tohle je horší než jen zlé. Elen hned přijela domů, televizní auto už bylo sice pryč, ale ona stejně nadává hůř než kočí, kterého jsme kdysi mívaly.

„Leze nám do domu s kamerou? Neumí snad respektovat soukromí? Tohle si ale dovolovat nebude! Lydie, promiň. Amy, neboj se, to se vyřeší.“

Kývnu a couvám nahoru po schodech. Jistě že se to vyřeší, ale ten křik mě děsí, a Markétu, která mezitím dorazila ze školy, děsí ještě víc.

„On se tě táta vyptával? Proč jsi mi to neřekla? Tohle nesmí, šmudlo.“

„Markéto, jestli něco víš, tak nám to řekni,“ pouští se do Markéty i Lydie a Markéta je nakonec ráda, že uteče do svého pokoje.

„Taky na mě budeš rvát?“ bouchne školním batohem.

Zavrtím hlavou. „Ale docela jsme se bály,“ přiznám, „proto máma tolik vyvádí. Nemohly jsme přes den nic dělat.“

„Já vím,“ uzná Markéta sklesle a pak se rozbřečí.

„Já ho nenávidím!“

Hladím ji po zádech. „Nejspíš to tak nemyslel.“

„Ale já jsem mu přece říkala...“

„O nás?“

Zavrtí hlavou a já mlčím. Snažím se vydolovat z paměti vzpomínky na dobu, kdy jsem taky měla otce. Vlastně spíš neměla,

protože se o tom nesmělo mluvit. Maminka neměla svatbu, a pro spoustu lidí byla „ta umělkyně“. Pošklebovali se, když to říkali, a já si přála mít tátu, který by mě v zimě vozil na saních a v létě na koni. Měla jsem jen obrázek tmavovlasého muže ve fraku a vzpomínku na jednu krátkou návštěvu.

„Miele,“ říkal a hladil mě po vlasech. Dovezl mi krásné panenky, houpacího koně a taky šatičky, které mi byly ještě pár let moc velké. Pak zas odjel.

„To se vyřeší.“ Nevím, jestli mi Markéta věří, ale určitě mi věřit chce.

„Budou Vánoce,“ povzdychne si, „měla by být přece pohoda, ne?“

„Dobře to dopadne,“ utěším ji a pak jí do postele přinesu Nitu. Kočka dokáže utěšit v každé bolesti.

Markéta

Doufala jsem, že se to vyřeší, ale ne. Když ráno beru v kuchyni do ruky hrnek s čajem, máma už křičí do telefonu.

„Chceš tu holku zničit?“

„Mám právo vědět, s kým tam bydlíte!“ křičí táta tak, že to slyším i já.

„To je naše věc, Markéta má všechno, co potřebuje.“

„Nahlásím to na úřadě. Elen, existují takové věci, jako je policie. Budeš muset dokázat, jak jsi k tomu domu přišla, nebo se sejdem u soudu.“

„CHCEŠ TU HOLKU ZNIČIT?“
„MÁM PRAVO VĚDĚT, S KÝM TAM
BYDLÍTE!“
„TO JE NAŠE VĚC,
MARKÉTA MÁ VŠECHNO,
CO POTŘEBUJE!“
„NAHLÁŠÍM TO NA ÚŘADĚ.“